

SISSISANOMAT

Stadin Sissit
61. vuosikerta

2 / 2023

Sissimme maailmalla.
Lue Antti Lillebergin
artikkeli AOC-koulu-
tuksesta

Sivu 25

TERVETULOA JOULUSAUNAAAN

PERJANTAINA 24.11.

Sissien joulusauna kokoaa yhteen sissit eri toimikunnista. Tule viettämään rento ja hauska ilta yhdessä muiden sissien kanssa ruoan ja saunomisen merkeissä sekä tutustumaan uusiin sissiveljiin ja -sisariin! Saunalla on tarjolla pikkusuolaista 5 euron käteis-kannatusmaksua vastaan.

Joulusauna järjestetään Kaartin jääkäriyksen killan saunalla Santahaminassa perjantaina 24.11.2023 klo 17.39–22.00.

Saat ilmoittautumislinkin sähköpostiisi sissipostissa lokakuussa. Tilaisuuteen tulee ilmoittautua sähköpostilinkin kautta viimeistään to 16.11.

Perinteisesti saunan juomahuollosta vastaavat kevään/kesän/syksyn/talven aikana ylennetyt ja palkitut taistelijat. Juomien toimitusmaksu on 30 €, joka sisältää lavan juomaa sekä suoran toimituksen saunalle.

Sissitili: FI04 4055 5610 000429. Voit myös vaihtoehtoisesti toimittaa juomat henkilökohtaisesti saunalle.

Lisätietoja saat sissipostissa sekä huoltotoimikunnan Marialta, Maria Vanonen, huolto@stadinsissit.fi, puh. 040 596 4296

TERVETULOA SAUNOMAAN!

SISSISANOMAT

STADIN SISSIT

Kerhoyhtymämme muodostuu kahdesta saumattomassa yhteistyössä toimivasta yhdistyksestä: Helsingin Sissikerho ry ja Helsingin Sissiosasto ry. Toimintamme on aina perustunut ajatukseen, jonka mukaan olemme täällä kaikki isänmaan asialla ja samanlaisia pulliaisia ikään, sukupuoleen, siviiliammattiin ja so-tilasarvoon katsomatta.

Stadin Sissit tarkoittaa reipasta reserviläistoimintaa ja kantaviin pääperiaatteisiin on aina kuulunut vastuuntunto, omatoiminen taitojen kehittäminen ja vahva maanpuolustushenki.

Se ei ole menneiden tapahtumien muistelua eikä uhoamista vaan fyysisen ja henkisen kunnon ylläpitämistä, vastuun ottamista tämän maan perinteistä ja tulevaisuudesta, yhdessä ja jokainen omalta osaltaan.

SISSISANOMAT

Stadin sissien jäsenlehti
Vuodesta 1960
Ilmestyy neljä kertaa vuodessa

PAINOPAikka
MailHouse

LEHDEN TOIMITUS

Päätoimittaja
Matti Huomanen

Taitto & Ulkoasu
Nikolai Ylirotu

Verkkolehti
www.stadinsissit.fi

SISÄLTÖ

<i>Puheenjohtajalta - Toimintakyky</i>	4
<i>Maanpuolustus ja sen harjoittelu kuuluu kaikille</i>	6
<i>CCJ-leiri</i>	7
<i>Sissit suunnistaa</i>	9
<i>Sissit Stadin Jotoksella 11.-12.8.2023</i>	10
<i>Keskikesän maastotapahtuma 2023</i>	11
<i>TCCC-taistelupelastajaltakurssilta mietteitä</i>	12
<i>Lukusuositus</i>	14
<i>Jouko Jokinen im memoriam 8.1.1947-16.8.2023</i>	15
<i>Wiisaiden laavulla 12-13.8. armon vuonna 2023</i>	16
<i>Taas törmäys Törmällä</i>	18
<i>Metsäveljet Lieksassa 10.-13.4.2023</i>	20
<i>Eesti Meremuuseum kevätretken kohteena</i>	22
<i>Sissimme maailmalla - Kokemuksia AOC-kurssilta</i>	25
<i>BSSC 2023 Juhannus Tanskassa</i>	28
<i>Kauniina lauantaiamuna 2023-08-12</i>	31
<i>Viimeinen viikko Koivistolla Lauantaista 17.6 perjantaihin 23.6.1944</i>	32
<i>Ylennetyt & palkitut 4.6.2023</i>	35
<i>Jouluaaton kunniaavartio 2023</i>	36

PUHEENJOHTAJALTA

TOIMINTAKYKY

Puolustusvoimien sodanajan vahvuudesta noin 97% on reserviläisiä. Reservimme maanpuolustustahto on korkea ja reservistä löytyy valtavasti tietoa sekä taitoa. Aktiivireserviläiset osallistuvat huomattavalla työpanoksella vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön kouluttamalla muita sekä harjoittelemalla itse säännöllisesti.

Ampumataito ja aselajiosaaminen ovat hyvällä tasolla. Moni ei niin aktiivinen reserviläinen on osallistunut MPK:n kursseille Venäjän hyökkäyssodan alettua. Kursseille osallistumisen into ei ole tuntunut laskevan.

Tämä on hyvä asia. Taitojen harjoittaminen on ensiarvoisen tärkeää. Pidän kuitenkin yhtä tärkeänä toimintakyvyn kokonaisvaltaista harjoittamista ja ennen kaikkea sen kehittämistä. Taito on vain yksi osa toimintakykyä. Sotilaan toimintakyky pitää myös sisällään niin henkisiä kuin fyysisiä osa-alueita ja ominaisuuksia.

Haluaisinkin nostaa esille kysymyksen kuinka toimintakykyistä reservimme todellisuudessa onkaan? Varusmiesten fyysinen kunto on ollut vuosia laskussa. Ihmiset ylipäättään liikkuvat nykyisin vähemmän. Joitakin vuosia sitten koettu "fitness buumi" on varmastikin korjannut tilanetta hiukan mutta ei varmastikaan riittävästi.

Toimintakykyyn vaikuttaa myös henkinen jaksaminen. Koronavuodet ovat varmasti jättäneet moneen omat jälkensä henkisellä sekä fyysisellä tasolla. Monen kohdalla korona aikana henkistä kuormaa on lisännyt eristäy-

tyminen muista, liikuntamahdollisuuksien rajallisuus ja epävarmuus tulevasta. Voidaan varmasti myös ajatella että pandemia testasi meidän sietokykyämme.

Oppia on varmasti otettu jopa yksilötasolla. Täten kriisinsietokykyämme voi olla jopa hieman parempi kuin ennen pandemiaa. Itselleni kävi pandemian aikana varmasti samoin kuten monelle muulle. Liikunta jäi minimiin ja suurin osa totutuista rutiineista poistui. Vasta Venäjän aloittama hyökkäyssota helmikuussa 2022 sai minut jälleen liikkeelle. Todellisuus iski vasten kasvoja hyvinkin nopeasti. Maata ei voi puolustaa ellei ole henkisesti ja fyysisesti kunnossa.

Nopea harjoitusmäärien nosto ei kuitenkaan ollut aivan ongelmatonta. "Kylmiltään" kun repii liikaa tulee loukkaantumisia. Loukkaantumiset taas hidastavat kehitystä ja pakottavat löytämään vaihtoehtoisia harjoitusmalleja vamman ympäriltä. No niinhän sitä sanotaan että haasteet on tehty selätettäväksi.

Muistakaa siis aloittaa maltilla jos liikunta on jäänyt viime aikoina vähiin. Haluan vielä korostaa; fyysinen ja henkinen suorituskyky ovat aivan yhtä tärkeitä kuin hyvä ampumataito, suunnistus tai vaikkapa telamiinan asentaminen, ainakin omasta mielestäni. Vanhan sanonnan mukaan vahva mieli asuu vahvassa kehossa. Nousujohteisella ja suunnitellulla harjoittelulla tuloksia tulee alkuun nopeastikin. On ensiarvoisen tärkeää luoda harjoittelulle jatkuvuus josta syntyy rutiini. Liikunta ja sitä kautta

syntyvä henkinen hyvinvointi ovat uskomaton voimavara.

Haluankin siis kannustaa jokaista Sissiä sekä kaikkia muita kanssa reserviläisiä aktiivisempaan elämäntapaan ja treenaamaan säännöllisesti. Suomi varautuu tällä hetkellä siihen pahimpaan, eli sotaan. Meillä jokaisella on velvollisuus pitää omasta valmiudestamme huolta. Sen lisäksi että käymme esimerkiksi MPK kursseilla ja ampumassa meidän tulisi myös harjoittaa fysiikkaamme ja mieltämme.

Kun fysiikka kehittyy henkinen voima kasvaa siinä samalla. Henkisiä ominaisuuksia voi myös harjoittaa samoin kuin fysiikkaa. Jos aihe kiinnostaa on siihen liittyvää kirjallisuutta nykyään hyvin saatavilla.

Jos koet että jotain pitäisi tehdä etkä tiedä mistä aloittaa; olemme lisänneet maastotoimintaamme mm. kuntomarsseja joihin voi osallistua matalalla kynnyksellä.

Pitäkää siis ruumistanne ja pääkopastanne huolta, sillä niitä molempia tulotte tarvitsemaan jatkossa oli tilanne maailmalla millainen tahansa.

Henri Tourunen

Osaston puheenjohtaja

MAANPUOLUSTUS JA SEN HARJOITTELU KUULUU KAIKILLE

Venäjän hyökkäys Ukrainaan moninkertaisti muun muassa vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen järjestämien toimintojen kysyntää keväällä 2022.

Myös vapaaehtoisen reserviläistoiminnan suosio on kasvanut. Maanpuolustus, kriisivalmius ja varautuminen kiinnostavat nyt suomalaisia ennätyksellisen paljon. Ampumatoinnin kiinnostus on lisääntynyt aselupien hakua niin, että lupaviranomaisen työ on ruuhkautunut. Luparuuhka ei tosin kaikilta osin liity ihmisten puolustusvarautumiseen. Intitavara yleisesti kuitenkin kiinnostaa.

vuonna.

Reserviläistoimintaan ovat kuuluneet kautta aikain erilaiset ampuma- ja maastokilpailut. Niitä järjestetään niin kotimaassa kuin ulkomaillakin. Sissit ovat kautta aikain olleet aktiivisia niin järjestäjinä kuin osallistujina ja miksei myös palkintojen kerääjinä. Oma Pahkiksemmekin omaa vuonna kohta jo 60-vuoden historian. Ja nykymuotoisenakin tulee 40 vuotta täyteen ensi

Omatoiminen vapaaehtoinen maanpuolustus harjoittelu ei ole ilmaista. Aina ei ole mahdollista saada varusteita intin puolesta ja omat varusteet maksavat. Niitä on myös uusittava ahkeran käytön aiheuttaman kulumisen vuoksi. Aseet ja ammuksot maksavat. Aiemmin ja nykyään kaikki todellakin maksettiin itse. Nyt valtio ehkä tulee vastaan, kun uuden hallituksen ohjelmassa on maininta verovähennysoikeuden mahdollisuudesta. Toivottavasti asia myös etenee eikä valtionvarainministeriön virkamiesten punakynät tuhoa hyvää aietta.

Toivottavasti kesä on kaikilla sujunut jouheasti ja olette saaneet ladattua patterinne syksyn koitoksia varten. Meillähän on heti syyskuussa maan mainio Pahkis-harjoitus. Olettehan muistaneet ilmoittautua.

Pahkis on ollut alusta lähtien Sissien eräänlainen koulutustarkastus, siitä miten johtamis-, sotilastaito ja maasto-opit ovat menneet perille. Aikoinaan ainoastaan Sisseille järjestettyyn kilpailuun on nykyään yhä enemmän tullut myös osallistujia ympäri maan. Sissien osalle on yhä enemmän langennut järjestelyvastuut. Se voi välillä tuntua turhauttavalta, mutta yhtä lailla niistä tehtävistä saa johtamis- ja junailu kokemuksia ja oppeja.

Pitkän historiankin tähden on hienoa, että vaikka Pahkista ei aina enää järjestetäkään Pahkajärvellä, sen henki ja perinteet ovat siirtyneet aina mukana uudelle paikkakunnalle.

Erkki Andersson
Sissiosaston kunniapuheenjohtaja

CCJ-LEIRI

CCJ:n Spjutsundin leiri 2023 oli jälleen hyvä askel kohti eheämpää ja kokonaisvaltaisempaa reserviläisen kampsailutaidon harjoituskokonaisuutta.

CJJ:n harjoittelun tämän hetken painopistealueiksi on otettu poikkeuksellisesti veitsi- ja ampuma-asetekniikat. Nämä kampsailumuodot ovat tasojärjestelmämme haastavampia osia eli ne kuuluvat ruskean ja mustan yön tekniikoihin. Tätä painopisteajasta noudattaen leirin harjoituskokonaisuuskin koostui pelkästään näistä kampsailumuodoista.

Perjantaina saatiin nauttia CJJn ase-kouluttajamme Antti M:n suunnittelemaasta kaksituntisesta harjoituksesta, joka sisälsi aseenkäsittelyn periaat-

teita CJJ:n näkökulmasta, oman aseensa suojaamista sekä vastustajan aseensa hallintaa lähitilanteessa.

Lauantai oli omistettu kokonaan Pekiti Tirsian Military Knife harjoittelulle. Military Knife on Pekiti Tirsian ytimekäs osio, jonka adoptointia CJJ:n osaksi aloitettiin jo vuonna 2019. Tunnetusti tuo Korona iski väliin ja projekti viivästy. CJJ:n tekniikka ei sinänsä ole muuttumassa ja kaikki periaatteet pysyvät, mutta veitsiharjoittelun kehys puristuu tiukkaan pakettiin.

Veitsitekniikan vetäjäksi saatiin Kaj Westersund (5. Dan Ju-Jutsu, B.I.F.F. escrima (Level 5), Pekiti Tirsia (Guro)). Hän on kouluttanut mm. Suomen armeijaa sekä Suomen, Saksan ja Bel-

SISSISANOMAT

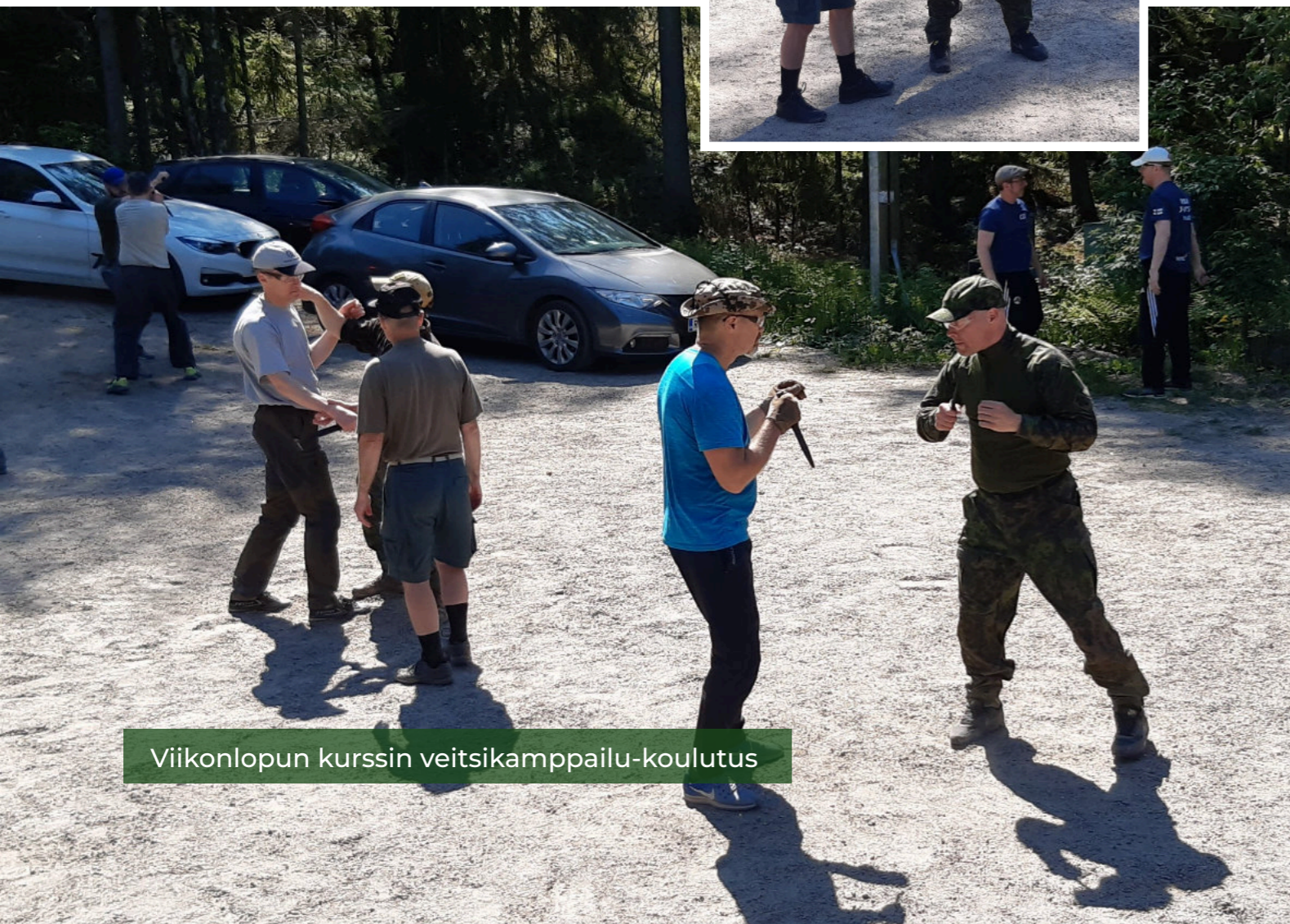
gian poliiseja veitsiuhan alla toimimiseen. Harjoiteltavia pääperiaatteita olivat etäisyys, ajoitus ja sijoittautuminen. Liikkeelle lähdettiin taistelijan varustuksen suojaavuuden ja asettamien rajoitteiden läpikäynnistä. Harjoittelu sisälsi tekniikkaharjoitteita veistä vastaan veitsellä ja ilman.

Tämän 4-tuntisen tiukan treenin aikana toistui mukavasti CJJ:n perusteet, joiden päälle muukin harjoittelu jatkuvasti rakentuu mm. voimantuototavat, voiman luovutussuunta, tekniikan kohdistus, avokäden käyttö, raskas käsi, +1 jne.

Veitsikamppailun vaatimat erityiset etäisyyden, ajoituksen, sijoittautumisen, käsien kohtaamiskulman ja mielen asennon haasteet pitivät huolen siitä, että vahvasta CJJ-perustasta huolimatta harjoiteltavaa todellakin riittää. Toistoja ja hikeä tarvitaan, jotta

nämä asiat muuttuvat taistelijan omaksi selviytymistaidoksi.

Erinomainen harjoituspaketti jätti ai-vot todellakin savuavaan tilaan ja asioiden kunnollinen jäsentyminen tapahtuikin jälleen kerran vasta lepotilassa yön aikana. Oli hieno leiri. Huippukouluttajat. Sää suosi ja hytyseskin loistivat poissaolollaan. Kiitokset kouluttajille, osallistujille ja HRUP:lle upeiden tilojen tarjoamisesta jälleen käyttöömmee. On se mukava treenata kivassa porukassa.

Viikonlopun kurssin veitsikamppailu-koulutus

SISSIT SUUNNISTAA

Tammikuussa järjestetyssä Toiminta Tutuksi-illassa maastotoimikunta pyysi paikalla olijoilta ideoita, joiden pohjalta voitaisiin toimintaa lähteä jäsenistölle tarjoamaan. Yksi selkeä toive oli suunnistuksen peruskurssi. Tähän oli helppo lähteä toteuttamaan ja toimikunta tempasi aloitteen pyytämällä Ville Pakkasta kurssin vetäjäksi. Eikä Ville vastustanut.

Kurssi järjestettiin keväällä lumien sullettua Leppävaaraan Sisun myötävaikutuksella. Heiltä saatiin käyttöön kurssilla käytetyt kartat. Leppävaaran Sisu on espoolainen yleisseura, jolla on aktiivista suunnistustoimintaa. Kurssin tavoitteeksi asetettiin luoda osallistujille valmiudet osallistua itsenäisesti kuntorasteille.

Kurssista muodostui hybridikurssi. Alkuun käsiteltiin suunnistamisen perusteita etäyhteyden välityksellä. Näihin kuului karttamerkkejä, karttoja, rastimääritteitä, ratoja, reitin valintaa, kompassin ja kartan suuntausta sekä kuntosuunnistuksessa käytettäviä välineitä. Näiden lisäksi käsiteltiin myös suunnistajan vastuita.

Kurssin etäosuuden perään järjestettiin kaksi Sissien omaa suunnistusker-taa, joiden tavoitteena oli päättää kurssi onnistumisen kokemukseen yhteisesti sovitulla kuntorasteille osallistumisella.

Sissien suunnistusharjoitukset järjestettiin Leppävaaran liikuntapuistossa. Valitettavasti kevät oli myöhässä, ja runsaan lumipeitteen takia jouduttiin kurssin alkua hieman siirtämään viime hetkellä.

Kurssille osallistui toistakymmentä kurssilaista ja useimmat suorittivat koko kurssin. Tunnelma kurssilla oli reipas ja suunnistuksen tuomat onnistumiset ja epäonnistumiset metsässä toivat hyvää väriä tekemiseen.

Kurssille on mahdollista järjestää jatkoa, joko uusintakurssin muodossa tai mahdollisesti enemmän sotilas-suunnistukseen painottuvalla yksittäisellä koulutuskerralla. Ilmoita toiveestasi maastotoimikunnalle osoitteeseen maasto@stadinsissit.fi.

Sami M

SISSIT STADIN JOTOKSELLA 11.-12.8.2023

Armeijan henkilökuljetus auto hörähtää käyntiin ja reput on pakattu takakonttiin. Santahaminan portit aukeaa ja matka ilmeisesti kohti keskustaa alkaa.

Sotilaallinen ulkoasu herätti ansaittua kiinnostusta sivileissä ja saimmekin useampaan otteeseen kertoa mitä olimme tekemässä. Riitti matkalla myös ikävämpiä kohtauksia, mutta niistä

Nyt ymmärrän, miksi etukäteen ilmoitettiin, että maastoväristä suomenlippua ei hyväksytä sotilasasuun vaan se pitää olla sinivalkoinen. Liikumme siviilien keskuudessa.

Perustaminen alkoi jo perjantai ilta-päivällä ja mitään muuta tietoa itse kilpailusta ei kerrottu paitsi, että huomenna aamusta lähdetään ja aamupala tarjoillaan. Arvuuttelimme, että mihin meidät viedään ja osuimme oikeaan: pistoolirata, eli luola.

Ammunnat menivät nopeasti ja kolmen hengen ryhmät lähtivät liikkeelle porrastetusti. Tässä kilpailussa, joka oli siis viimeksi järjestetty Stadin Jotos 2007, oli edustettuina Helsingin alueen reserviläisyhdistysten kolmihenkiset joukkueet.

Rastit olivat suunniteltu hyvin monipuolisiksi ja pitkälti pärjäsi, jos oli tutustunut sotilaan käsikirjaan. Rastien pitopaikat olivat stadin eri puistoissa, ja matkaa sai taittaa parhaaksi katsomallaan tavalla. Ensimmäisen rastin jälkeen saimme yleisiin kulkuneuvoihin oikeuttavan vuorokausilipun, jota apuna käyttäen siirryttiin paikasta toiseen. Kaikkiin paikkoihin ei yleisillä päässyt ja kävelyäkin kertyi noin toistakymmentä kilometriä.

selvittiin hyvin.

Hajontaa oli tietenkin saatava aikaiseksi eri ryhmien välillä ja tehtävät, jotka liittyivät uuteen liittoutumaamme, olivatkin sitten astetta vaikeampia. Lisämausteen ja hyvän yllätyksen teki Helsingin merireserviläisten rasti, laiva-ajelun kera takaisin Santahaminaan. Tämä puoli oli itselleni ainakin täysin tuntematonta toimintaa. Hyvänä muistutuksena tulikin, että maa-, meri- ja ilmavoimat puolustaa maata yhdessä.

Kaiken kaikkiaan kilpailu oli erittäin mukava, ja siitä jäi hyvä fiilis. Järjestelyt olivat hoidettu mallikkaasti eri reserviläisyhdistysten johdosta. Itse en Jotoksiin ole aikaisemmin osallistunut mutta nyt saattoi kipinä syttyä.

Kilpailuun osallistui 8 kolmen hengen partiota. Sissien joukkue, johon kuului Tuomas Alava, Samu Rabinowitsch ja Pasi Saarinen, partio sijoittui kohteliaasti sijalle 5.

Kilpailun järjestäjät ilmoittivat kilpailun jatkuvan tästä eteenpäin vuosittain. Iso peukku järjestäjille ja kaikille osallistujille.

Pasi Saarinen

KESKIKESÄN MAASTOTAPAHTUMA 2023

Ja niinhän se alkoi kuten moni muukin tapahtuma tänä kesänä, kauhun sekaisin tuntein katselin säätiedotusta etukäteen. Vettä tulee kuin aisaa.

Ei mennyt kauaakaan, kun tuli kysely, että onko mahdollista aloittaa päivää aikaisemmin, eli jo perjantaina. Silloin säät olisivat suotuisimmat. Vastasin kyllä minun puolestani ja puolenpäivän jälkeen tuli varmistus, että siirrämmekö tapahtumaa aikaisemmaksi.

Aloituspäivänä otin muutaman sissikaverin kyytiin ja kohti Lopen laavua. Matka meni mukavasti jutellessa ja musiikkia kuunnellessa.

Saavuimme Laavulle ensimmäisenä, ja siitä sitten hyttystulet päälle ja laavu kuntoon. Emmi ilmoitteli, että ovat noin 40 min meitä jäljessä. Menimme käänköpaikalle Emmiä ja Joonasta vastaan ja saimme kuulla, että muita ei sitten saavukaan paikalle.

Itselleni tämä viiden henkilön ryhmäkokoontuminen oli pienoinen yllätys,

koska jäseniä Sisseissä kuitenkin riittää. Odotin ainakin noin 10 henkilön osallistuvan tapahtumaan.

Emme antaneet ryhmäkoon vaikuttaa tekemisiimme. Päinvastoin, puhtaassa luonnossa ja säidenkin suosiossa fiilis oli korkealla. Jokaiselle osallistujalle oli omat sup-laudat, eli melontaa oli siis tiedossa. Uikkarit päälle ja ei kun jokeen.

Meloimme vastavirtaan erittäin lämpimässä joessa noin 2 km. Alkukankeuden jälkeen homma alkoi kaikilta luistamaan ja ei aikaakaan, kunnes saavuimme pienelle järvelle tai isolle lammelle, miten sen nyt haluaa nähdä. Siinä sitten uiskenneltiin keskellä lampea. Vesi oli edelleen erittäin lämmin ja aurinko paistoi kauniisti pilvien lomasta.

Pienen maastoutumisen jälkeen päätimme lähteä takaisin kohti laavua. Myötävirtaan homma olikin huomattavasti helpompaa ja ei aikaakaan, kun olimme laavulla. Laitoimme mak-

karatulet ja suunniteltiin illan ohjelmaa. Yhdessä totesimme, että aktiviteetit olivat tässä ja Joonas muistutti, että illalla pääsemme korkkaamaan Sissien upouuden Savotan telttasaunan.

Lähdimme hakemaan telttasaunan autoilta ja sitä sitten kasaamaan. Kasaaminen oli helppoa ja teltasta tuli varsin ryhdikäs tekele. Itse kiukaan kanssa aluksi ihmeteltiin kiuaskivien sijoittelua mutta sekin meni loppuviimein mallikkaasti. Saunaan kannettiin ”pölli” lauteiksi. Tulet pesään ja sauna lämpimäksi. Täytyy sanoa: erittäin lempeät ja hyvät löylyt! Suosittelen. Mukavia rupatellessa käytiin välillä joessa uimassa ja peseytymässä. Löylykertoja oli useita ja tästä saunasta ei happi lopu.

Lopuksi illan pimetessä ja musiikkia kuunnellessa paistettiin vielä makkaraa ja nautittiin virvokkeita. Yö sujui niin kuin yö laavulla yleensä sujuu.

Aamupalaksi paistettiin lettuja ja pidin pienimuotoisen kertauksen kyselemällä yleisimmät käsimerkit. Hyvin tuntuivat olevan merkit hallussa.

Aamutoimien jälkeen alkoi pakkaaminen. Sup-laudoista ilmat pihalle ja kantokuntoon. Telttasaunan purkaminen ja laavun kuntoon laitto. Tavarat autolle ja loppu yhteenveto.

Kaiken kaikkiaan oli mukava irtautuminen arjen touhuista ja saimme nauttia luonnosta hyvässä seurassa. Kiitos vielä järjestäjille Emmille ja Joonakselle ja tietenkin ryhmä Rämä Tuomas, Samu ja allekirjoittanut Pade.

Nyt kohti uusia haasteita ja muikkari vielä kaikille. Syksymmällä on tulossa toinen laavuviikonloppu 3.-5.11.2023.

Pasi Saarinen

TCCC-TAISTELUPELASTAJALTA KURSSILTA MIETTEITÄ

TCCC-taistelupelastajan nimi on iskevä, mutta toiminta on hikistä. Taistelupelastajan roolia ei suojaa Geneven sopimus, mutta ehkäpä joukkojen taistelumoraalinkin kannalta on mukava tietoa, että koulutettua lääkintäapua on saatavilla nopeahkosti.

Sovimme jo kurssilla, että koulutuksen sisällöstä ei kerrota muille, joten mikäli halusit tarkkoja tietoja kurssista, olethan hyvä ja kiitos siirry lehden seuraavaan kirjoitukseen.

Itse koulutus oli kaksiosainen, koostuen ennakkotehtävistä ja kahdesta viikonlopusta.

Ennakkotehtäviin paneutuminen auttoi runsaasti kurssista suoriutumista, ja kurssi keskittyy henkeä pelastavaan ensiapuun, kenttälääkintäketjun ensimmäisenä osana toimimiseen.

Viikonloput menivät erittäin reipashenkisessä seurassa ja sain suoritetua kurssin molemmat osiot melko lähellä toisiaan, saman varuskunnan liepeillä. Ratkaisevaa oli myös, että kurssin jälkeen en joutunut ajamaan pitkää matkaa unille, koska kurssin jälkeen ennätysmäisesti vierailut nukkumatti sekä lihasten palautuminen olivat täysimääräisenä läsnä kurs-

sia seuranneina päivinä.

Koulutus tapahtui sisä- ja ulkotiloissa, lisäksi kurssilla esitettiin myös tarkkaan seulottua videomateriaalia, joka ainakin auttoi itseäni erittäin paljon hahmottamaan nykyaikaista sodankäyntiä. Muutoksia omiin armeija-aikoihini verraten on tullut paljon.

Peruseriaatteena MPK:n kurseilla on, että sodanajan sijoitus ei saa kurssin myötä pudota, mutta oli avartavaa huomata, että varsinkin ensimmäisen viikonlopun aikana kävin hyvin lähellä murtumispistettä.

Nyt parin viikon jälkeen kurssin toisesta osasta kroppa on jo jokseenkin palautunut, ja keskusteluissa kouluttajien kanssa palautumiseen sekä oman optimaalisen suoritustason löytämiseen kiinnitettiin suurta huomiota.

Kuten siviilitilanteissakin, ensin loppuu fyysinen kunto ja rupeaa pelkäämään kuolemaa, lopuksi peläten ettei kuolekaan? Itselleni tämä murtumispistettä lähennellyt tilanne oli erittäin opettavainen ja se ainakin motivoi itseäni siviiliajan liikuntasuoritteisiin.

Oma suoritus ei kummankaan viikonlopun lopputenteissa mennyt kerrasta läpi mutta kertaus on opintojen äiti. Vaatimukset ovat valtakunnallisesti samat. Myös tämän reserviläisen tämänhetkinen fyysinen suorituskyky näyttäytyi lopuksi kaikessa raakudessaan, kun viimein läpi menneen lopputentin palautetta kuunnellessani lähinnä kaadoin hikeä kypärästäni ja kuuntelin asiantuntevaa palautetta, tosin samalla tajunnan rajamailla koristessani.

Taistelupelastajan tehtävä on kenttäolosuhteissa rankka, joten tositilanteen fyysiseenkin rasitukseen valmistautuminenkin on mielestäni hyvin järkevää. Taistelupelastajakursseja järjestetään myös TRA-kurssien yhteydessä, ja nostan hattua kaikille TRA-version hyväksytysti suorittaneille.

Erinomaisen valaisevaa oli jälkikäteen myös reflektoida omaa suoritusta paineisten lopputenttien aikana, jolloin jälkimmäisenä viikonloppuna suurena läpimurto-

na itselleni sain taktisen hengityksen ajoin toimimaan! Sain myös rikottua putkinäköä (tai näin ainakin itselleni uskottelen ;), mutta töitä tässäkin yhä on. Huomasin lopputentin aikana ajoin menneeni jo ns. selkäydinohjauksella, automaatio löi peliin ja kaikki riittäväillä toistoilla opitut asiat tukivat suoritusta, muut opit (ikävä kyllä...) autuaasti unohtuivat. Myöskin jatkossa mahdollisena kouluttajana toimiminen on omasta mielestäni paljon mukavampaa, kun olet itse ryynnännyt ja käynyt armotta läpi sen, mitä muille koulutat.

Avartavaa oli huomata rautaisten anestesian sekä ensihoidon siviiliammattilaistenkin osallistuminen kurssille, koska kun olin itse potilaana tehtävärasteilla, sain heiltä äärettömän arvokasta käytännön oppia potilaan käsittelytekniikoista. Satakiloista tajutonta esittävää reserviläistä taisteluvälineiden on lopulta helpompaa ja vähemmän hikistä käännettä, kun ergonomiasta ja opit ovat hallussa. Kiitin näitä ammattilaisia loppupalautteessa tästä opista ja esitän tässä uudelleen kiitokset!

Siviiliin tästäkin koulutuksesta oli välitöntä hyötyä, illalla kenttävuoteella le-

päillessäni tajusin kevättalvella eräälle auto-onnettomuuspaikalle pysähtyneeni paikalle sattuneen nuoren siviililääkärin olleenkin ehkäpä naama valkoisena paniikista ja putkinäössä, vaikka hän puhuikin pääpiirteissään järkeviä ja vastaili hitaasti kysymyksiin. Jouduin nimittäin kys. Onnettomuuspaikalla itse käskyttämään tätä siviililääkärää moneen kertaan pois viereiseltä, vilkkaalta ajoradalta, mutta vasta tällä kurssilla tajusin hänen käytöksensä taustat ja syyt sekä tiedän nyt jatkossa itse toimia päättäväisemmin onnettomuuspaikoilla.

Parasta kurssissa? Onko se jokin, joka porukkaa jo aikanaan valtion väkivaltakoneiston palveluksessa motivoi? Mikä on se liima vai management by perkele, jolla täysin eri taustoista oleva porukka saadaan kuitenkin motivoitua ja hitsattua yhteisen tavoitteen eteen tehokkaasti toimivaksi joukoksi? Miten johdat ja motivoit nykyajassa elänyttä, sohvalla älylasit päässä 3D-videopelejä pelannutta jääkärijoukkoa, miten johdat rautaisista siviiliammattilaisista koostuvaa reserviläisjoukkoa? Miten johdat siviilejä poikkeusolosuhteissa ja -tilanteissa, esim. maailmanlaajuisen pandemian tai muun kriisin aikana? Miten saat estettyä tilanteen perkelöitymisen? Mikä on vaikutus joukkojen taistelumoraalin, kun tiedät taistelijatovereittesi hallitsevan hengen pelastavan ensiavun perusteet? Miksi usein eri erikoisjoukoista puhuttaessa puhutaan taktisesta hengityksestä? Mikä on hyöty itsellesi, kun saat taktisen hengityksen toimimaan siviilielämänkin paineisissa tilanteissa?

Kurssista jäi myös muistikuva osallistujien äärettömän vahvasta motivaatiosta, erittäin asiantuntevista kouluttajista ja kurssilaisista. Mainittakoon myös kouluttajien taito, jolla reservin ammattilaisten siviilitaitoja saatiin hyödynnettyä välittömästi kurssin si-

sällössä. Ja toki myös jäi ikuisesti muistikuva tilanteesta, kun lopputentissä 95-kiloinen, pahasti haavoittunut ja hädissään oleva mallipotilaani rupesi kesken tutkimusten yhtäkkiä, täysin varoittamatta ja suomalaisen sotilaan päättäväisyydellä kiipeämään kaikilla käsivoimillaan tetsarini olkahihnoja pitkin kohti taivasta.

Jos mietit kurssille osallistumista, niin suosittelen kurssia lämpimästi kaikille lääkintätaitojen parantamista tai kertaamista pohtiville. Siviilikoulutus alalta (anestesia tai ensihoito) tai armeija-aikainen kenttälääkintäkoulutus toki auttaa, mutta voisin suositella kurssia kaikille osallistumisestaan edes pohtiville. Kurssille mars!

Tuomas P Hintikka

Kirjoittaja on tällä hetkellä HIMARSin kantomatkan päässä ytimeistä asuva paljasjalkainen ex-stadilainen

LUKUSUOSITUS

Kivimäki, V. (2013). Murtuneet mielet: taistelu suomalaissotilaiden hermoista 1939-1945. WSOY.

JOUKO JOKINEN IM MEMORIAM

8.1.1947-16.8.2023

Sissiveli ja kerhoyhtymän toimessa monessa mukana ollut reservin majuri Jouko Jokinen poistui joukostamme 16.8.2023.

Lähtö tuli yllättäen ja kovin varhain. Jouko tuli Pohjois-Helsingin Reserviupseerien kautta 1988. Joukon kiinnostus viestitöimintaan toi hänelle viestiupseerin pestin kerhoyhtymään. Jouko oli aktiivisesti mukana mm. kehittämässä pakettiradiota ja antennveja. Viestitöimikunta kokoontui useasti Joukon mökillä Kemiönsaaren Björkbodassa testaamaan ja kehittämään uusia kujeita.

Pahkiksella Jouko oli niin kilpailun johtajana kuin useasti valvojen johtajana. Hän oli myös mukana JOPOssa kehittämässä Pahkista.

Sodan ajan tehtävissään ja Pahkiksella Jokke näki, ettei reserviläisiä kouluteta esikuntatyöskentelyn prosessiin millään tavalla. Vuonna 1994 Jouko esitti ajatuksen esikuntatyön koulutuksen aloittamisesta sissien toimesta. Hän ideoi esikuntakurssin vahvistamaan Stadin sissien johtamisvalmiuksia. Lähtökohta oli aluksi tarjota koulutusta Pahkis-johdon tueksi. Näin Joukosta tuli ESIK-kurssin ideoija ja kurssin "isä". Ensimmäinen ESIK-kurssi järjestettiin talvella 1994-1995, teoriaosuus Töölöntorin kadulla ja soveltava harjoitus Sissikämpän maas-

tossa Lopella ja sen jälkeen Jokke oli vahvasti vaikuttamassa seuraavat kymmenen vuotta. Siitä kurssi on kasvanut PV:n tilaamaksi sotilaallisia valmiuksia kehittäväksi kurssiksi ja valtakunnallisen kurssiohjelman osaksi. Vuosikaudet ESIK-kurssin johto kokoontui "Jerusalemiin", Joukon mökille Björkbodaan Pyhäinpäivän aikaan kurssia kehittämään. Esikuntatyöskentelynkurssista on tullut Stadin Sissien kruununjalokivi, Maanpuolustus-

koulutuksen valtakunnallinen ykköskurssi sekä Puolustusvoimien arvostama kurssi, joka antaa reserviläiselle ymmärrystä oman tehtävänsä suorittamiseen.

Työuransa Jouko teki pankkimaailmassa konttorinjohtajana ja viimeksi Danske Bankin turvallisuusjohtajana.

Tapio Jaakkola
Jyri Favorin

WIISAIDEN LAAVULLA 12-13.8. ARMON VUONNA 2023

Muutama vuoden jälkeen ikisissit tapaisivat laavulla, perinteeksi muodostuneen "triathlon" -toiminnan merkeissä. Aamupäivän aikana kokoontuivat kuusi ikisissiä vahvistettuna Kimmon Patricia -tytöllä ja australianoutaja Boban kanssa.

Silta ylitettiin varoen

Kun kaikki olivat saapuneet paikalle, alkoi patikkaretken suunnittelu ja sitten kahdentoista aikaan oli liikkeelle lähtö. Taipale alkoi joen ylityksellä meidän sillan kautta. Siltaa ylittäessä huomasimme sen eteläpään olevan mätä, ja Topin jalka meni kahdessa paikassa sillan kannen läpi.

No ei se mitään, mentiin sillan loppupää konttaamalla yli. Jatkoimme matkaa kohti Perännen tilaa. Kun olimme päässeet puron yli, vastaan tuli seuraava kostea paikka, mutta siitäkin selvittiin ja matka jatkui taloja kiertäen pitkin vanhaa metsäkoneuraa etelään päin vievälle metsätielle. Kiersimme Sylkiönmäen ja käännyimme koillista päin päämääränä Kurtlammen (kunnan) laavu. Matkalla ohitimme Juha Karellin onnettomuuspaikan, missä pidimme hiljaisen hetken.

Hiljainen hetki Juha Karellin onnettomuuspaikalla

Kurtlammen laavulla pidimme sitten välipalatauon. Siellä syödessä ja levätessä jokea pitkin saapui kanoottiseurue. He kertovat, että Kaartlammen jälkeen oli kahdessa kohdassa kaatunut puuta joen yli, mistä tiedosta hyödyimme myöhemmin omalla melontaretkellämme. Täältä matka jatkui Kurtlampea kiertäen endurosafarien lepopaikalle, ja sieltä tietä pitkin takaisin laavulle. Patikoitua tuli askelmittarin mukaan 10.2 km.

Laavulla oli huoltamiseen ja pieneeb lepoon aikaa, mutta siellä ei pitkään viihdytty, oli kanoottien vesillelaskun aika ja jokea pitkin melominen päämääränä Kaartjärvi. Kolmen kanootin laivue lähti reippaasti

Kohti Kaartlampea

melomaan Kaartlampea kohti karikoita väistellen ja välillä mutkissa rantoihin törmäten, mutta eteenpäin mentiin, kunnes ensimmäinen joen yli kaatunut puu oli esteenä. Kiitos kunnan laavulle tulleet melojien varoituksesta olimme varautuneet ja otanut mukaan sahan ja köyttä.

Reijo nousi maihin ja sahasi puun poikki ja veti sen maihin. Matka jatkui, mutta parisataa metriä ennen Kaartlampea tuli seuraava este, kolme paksua runkoa oli kaatunut ristiin joen yli.

Siihen ei pokasaha enää riittänyt, ja rannat olivat siinä kohta semmoiset, että rantautuminen meille ikisisseille

oli niin haasteellinen, että päätimme kääntyä takaisin. Sen sijaan jatkettiin melomista laavun ohitse kunnan laavun suuntaan.

Tämän vähän lyhyeksi jääneen melontaretken jälkeen oli sitten illanvietto laavun tulilla.

Sunnuntaiaamuna laitettiin sitten puuro ja kahvivedet nuotiolle porisemaan jo kello 7 tienolla. Aamupalan syötyämme, tavaroiden pakkaamisen ja paikkojen siivoamisen jälkeen lähdimme kohti kääntöpaikkaa. Sieltä ajoimme sitten ampumaradalle. Ampumaradalle saavuimme kymmenen maissa, missä Pirjo Kallela oli jo odottamassa. Hetken kuluttua saapuivat myös Pekka Aarniaho ja Laura Vehmaa-Kreula. Ampumaradan rakentaminen alkoi heti kun autot oli saatu parkkiin varjoisaan paikkaan, koska aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta ja oli kuumaa.

Yhteislaukaus

Aloitimme ampumisen kympin metsästyksellä ja päätimme ampumisen vähän toisenlaisella radalla. Hylsyjen poimisen jälkeen ei ollut sitten muuta kun autojen nokat kohti Helsinkiä.

ChM

TAAS TÖRMÄYS TÖRMÄLLÄ

Ryhmä Ikisisejä törmäsivät taas Mäntsälän Sääksjärvelle sijaitsevalle Topin Törmä – mökille viettämään virkistysviikonloppua. Totuttuihin peleihin oli uutena tullut mukaan frisbee – golfia.

Lisänä oli myös everstiluutnantti evp Erkki Ikonen, joka piti esitelmän ajastaan tiedustelulentolaivueen komentajana ja Valmetilla Rediko – alkeiskoulutuskoneen kehittämässä koelentäjänä.

Kauniina lauantaiamuna noin kello kymmenen maissa kokoontui ryhmä Törmällä. Majoittumisen jälkeen suoritettiin lipunnosto ja juotiin malja kuohuvaa isänmaan kunniaksi. Kuohuviinipullo avattiin, vanha perinnetä noudattaen miekalla.

Tämän jälkeen siirryimme sisätiloihin missä evl evp Erkki Ikonen kertoi kokemuksistaan ilmavoimissa ja Valmet Aviation Industries:in palveluksessa.

Evl evp Erkki Ikonen monivaiheinen ura alkoi Lentokadettikurssi 52:ssa ja työt Satakunnan Lennostossa 1.4.1968. Sieltä siirto Luonetjärvelle joulukuussa 1968. Hän pyrki syksyllä 1969 Ilmasotakoulun opettajakurssille, mutta se oli täynnä. Vuonna 1970 keväällä hän otti virkavapaata ja kävi siviilissä opettajakurssin mistä sai opettajan pätevyden.

Syksyllä 1970 alkoi Kauhavalla lennonopettajakurssi jonka jälkeen hän oli kahden kurssin käynyt ”diplomilennonopettaja”. Kesäkuussa 1982 hän sai Tiedustelulaivueen komentajan tehtävät. Tammikuussa 1989 hän lensi Tikkakoskella viimeisen MiG-21BIS-lennon Tiedustelulaivueen komentajana. Erottuaan Ilmavoimista hän siirtyi Valmet Aviation Industries palve-

Lipunnoston valmistelu

Ja miekalla avattiin kuohuviinipullon

lukseen kehittämään Redigo-konetta koelentäjänä.

Redigo-konetta myytiin koulukoneiksi moniin maihin, mm. Eritreaan missä Ikonen oli kouluttamassa kadetteja lentämään. Suomen ilmavoimat käytti Redigoa yhteyskoneena, vaikka se olisi ollut erittäin hyvä koulukone.

Erkki Ikonen esitelmöi

Koska Ilmavoimien toiminta on vähän vierasta, oli hyvin mielenkiintoista kuulla tästä.

Esitelmän kuunnellessa oli jo tullut vähän nälkä, niin että nyt oli sitten lounaan aika. Lounas tilattiin Mäntsälän pizzeriasta, jokainen makunsa mukaan. Ruokailun jälkeen siirryimme ulos pelaamaan frisbee-golfia.

Nyt alkoi vimmattu frisbeen heitto korista koriin, vaihtelevalla menestyksellä. Kun olimme saaneet aikaiseksi jonkinlaisen pistejärjestyksen, jaettiin ryhmä kahteen ja kilpailu jatkui petanque-pelillä.

Pelin aikana lämpeni sauna, mihin mentiin voittajajoukkueen selvittyä. Saunan jälkeen oli taas nälkä, joten nyt oli iltapalan aika. Syömisensä jälkeen oli vielä kilpailuhenki päällä ja jatkettiin Darts- ja biljardipeleillä, cup-muotoisena kilpailuna.

Seppo tarkkana

Biljardipeli venyi kuitenkin niin myöhään, että rupesi uni tulemaan mieleen. Niinpä kilpailu keskeytettiin ja jatkettiin aamupalan jälkeen. Biljardikilpailun jälkeen saatiin sitten voittaja selville, joka oli Reijo, onneksi olkoon.

Enää ei ollut kuin paikkojen siivoaminen ja sitten kotiin lähtö.

Ensi kertaan, kiitos Topi järjestelyistä!

ChM

METSÄVELJET LIEKSASSA

10.4-13.4.2023

22.11.2022 järjestettiin elokuvailta, missä esitettiin lieksalaisten reserviläisten tekemä elokuva "Kohtalokas kaukopartio" kaukopartiotoiminnasta.

Saimme tilaisuudessa kutsun tulla Lieksaan tutustuman elokuvan tekijöihin ja vieraila heidän opastuksellaan Talvisodan tapahtumapaikoilla. Retken valmistelut aloitettiin ja ajankohdaksi sovittiin otsikon ajankohta. Tukikohdaksi varattiin Tapion Tupa Vuonisjärven rannalta.

Matka tehtiin autolla, matka-ajaksi arvioitiin n. kuusi tuntia leppoisasti ajellen. Matkalla pysähdyttiin lounaalle Lappeenrannassa torille, Vety tai Atomi, maun mukaan. Illalliseksi syötiin matkan aikana haudutusastiassa muhinutta keittoa.

Hyvin nukutun yön jälkeen lähdimme aamulenkille hiihtäen lähiseudun järviä pitkin.

Ohjelmaksi oli sovittu käyntejä eri taistelupaikoilla. 12.4. tutustuimme Kivivaaran suunnan taistelupaikkoihin ja päivä lopuksi Rajaperinnetaloon Lieksan Timitrassa. 13.4. tutustuttiin Inarintien taistelupaikkoihin ja Rukajärviokeskukseen. Se on entinen VR:n makasiiniin hienosti rakennettu museotyyppinen rakennus, minne on kerätty paljon näyttelyesineitä ja kuvia Talvisodasta

Oppainamme toimi rajavartiomestari **Ari Komulainen** ja rajakapteeni evp **Tauno Oksanen**.

Molemmilla herroilla oli juttu hallussa, oli hienoa kuunnella heidän lähes ulkomuistista kertomiaan tarinoita. Kiitos heille erinomaisen eläväisestä opastuksesta!

Tauno Oksanen, rajakapteeni evp

Yksi paikka jäi erityisesti mieleen. Kävimme Lieksan Inarintien varrella olevassa entisessä rajavartioasemassa. Sieltä oli rajalle vain muutama kilometri. Talvisodan syttymisen aikana vartiossa oli aika pieni miehitys, joten sodan alkamisen hetkellä vartio oli poistunut paikalta sytyttyään vartion tuleen. Tuhoaminen ei kuitenkaan onnistunut, viholliset ehtivät paikalle sammuttamaan liekit.

Puna-armeijan yksi osasto otti varaslähdön ja ylitti rajan ennen määräaika. Vartion johtaja Sajanto lähetti rajavartiosotamies Mikko Kallionpään tiedustelemaan, josko vihollisia näkyisi.

Hän muistaa tapauksen tarkasti ja on kertonut siitä. Tarina löytyy Ylen elävästä arkistosta hakusanalla Mikko Kallionpää. Erikoisen tästä tapauksesta tekee se, Mikko ampui Talvisodan ensimmäisen kuolettavan laukauksen

12.4. tutustuimme Kivivaaran suunnan taistelupaikkoihin

noin tuntia ennen kuin Puna-armeijan pääjoukot ylittivät rajan.

10 minuuttia tämän jälkeen kaatui ensimmäinen suomalainen sotilas, Kalle Rajala. Ruotsalainen sotilasasiamies oli lahjoittanut palkinnon luovutettavaksi sille, joka ampuu ensimmäisen vihollisen. Pieni pokaali luovutettiin Mikolle Talvisodan päätyttyä.

Mikko ampui myös Lapin sodassa ensimmäisen saksalaisen, ollen siis kahden sodan aloittaja.

Matkamme jätti vielä ajatuksen tutustua alueen kohteisiin uudestaan sulan maan aikana. Nyt lumen alta jäi kohteita näkemättä.

Metsäveljet

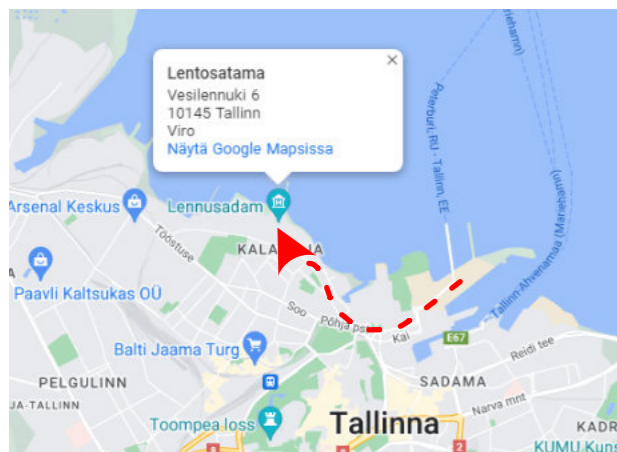
Talvisodan ensimmäinen taistelu, jossa Mikko Kallionpää ampui sodan ensimmäisen kuolettavan laukauksen

EESTI MEREMUUSEUM KEVÄTRETKEN KOHTEENA

Ikisissien pieni mutta terävä ryhmä suoritti tutustumisretken Tallinnassa olevaan Viron merimuseoon tiistaina 18.4.. Matka Tallinnaan sujui rattoisasti ryhmän jäsenien kertoessa omista kommelluksistaan maailmanmatkoiltaan.

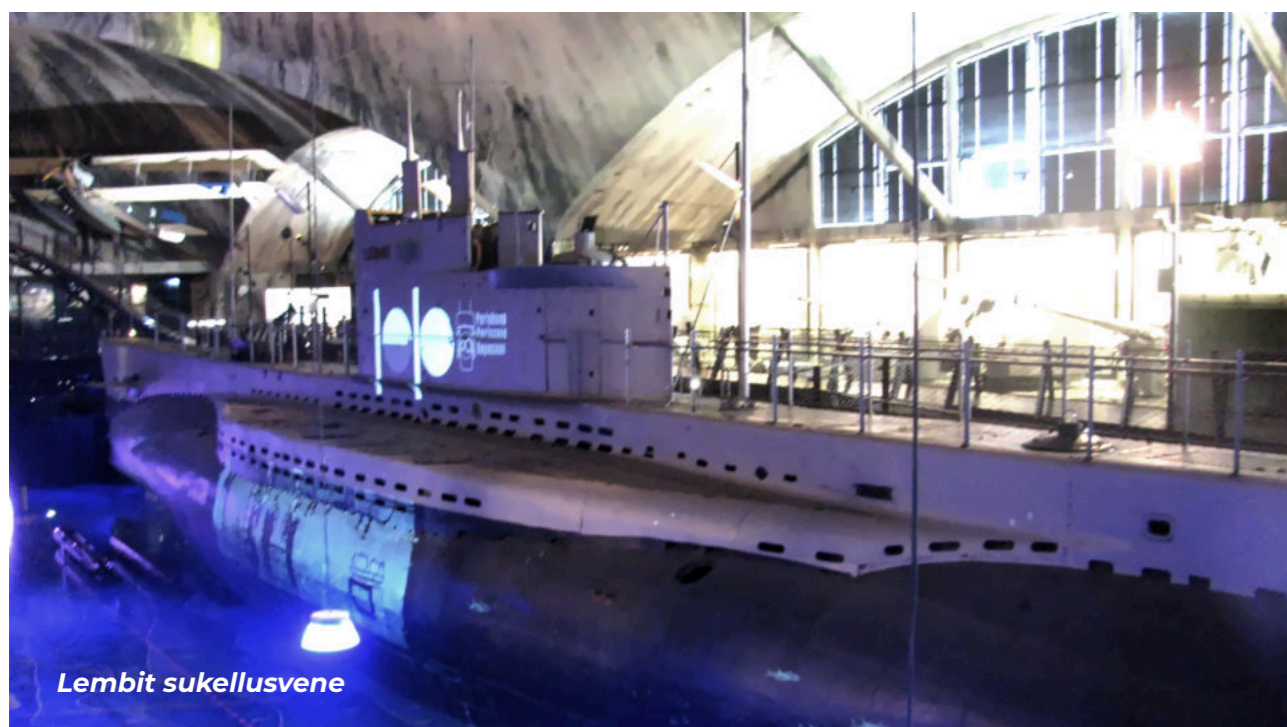
Eckerö Line:n Finlandia-aluksen rantauduttua Tallinnan satamaan poistuimme muiden matkustajien kanssa periaatteella kaikki yhtä aikaa poistumisportista.

Terminaalista päästyämme kaivettiin esille Tallinnan kartta katsoaksemme lyhyimmän tien Lennusadamaan missä meidän kohteemme Viron merimuseo sijaitsi.

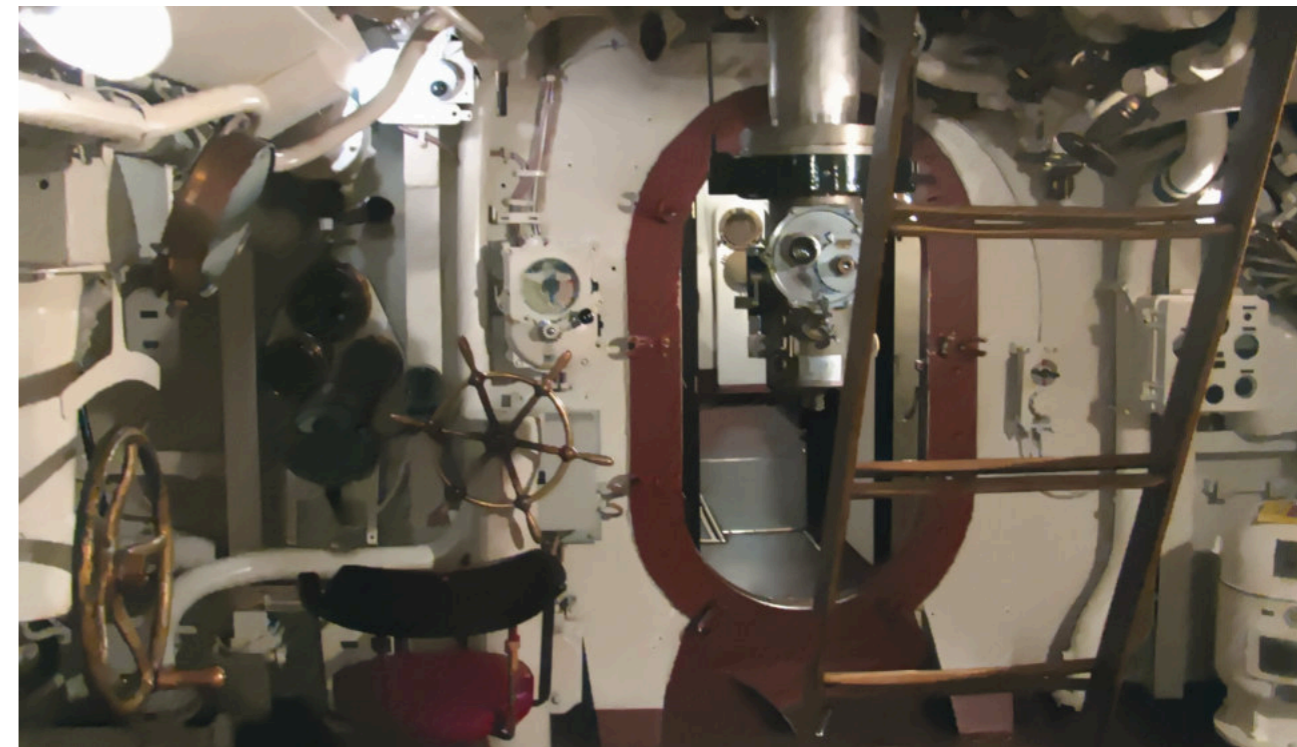

Koska kaupunkikartan karttamerkit eroavat maastokartan merkeistä, syntyi pieni neuvottelu siitä mistä mennään. No, kyllä se selvisi ja matka jatkui Rantatietä pitkin ja Patarein vankeilan muuria pitkin Lennusadamaan.

Museo on rakennettu vanhoille vesitasoille tarkoitettuihin halleihin, mistä löytyy vaikka mitä jännittävää. Esimerkiksi vanhoja merimiinoja, tykke-

Lembit sukellusvene

Topi tarkkana periskoopilla

Matti tarkistaa mittareita

jä, ilmatorjuntatykkeitä, pirtun salakuljetuksessa käytettyjä moottoriveneitä, viikinkiaikaisia esineitä ja miekkoja.

Museohallin mielenkiintoisin kohde oli vuonna 1937 Englannissa Vickers-Armstrong telakalla rakennettu "LEMBIT" sukellusvene, minkä tutkimme perästä keulaan, konehuoneesta keulan torpedohuoneeseen.

LEMBIT oli Viron laivaston ensimmäinen alus ja ylpeys. Se on maailman vanhin vesillä ollut sukellusvene, vuo-

teen 2011 saakka. Viron muututtua Eestin Sosialistiseksi Neuvostotasavallaksi, LEMBIT liitettiin Neuvostoliiton Itämeren laivastoon 13. elokuuta 1940. Siellä se palveli toisen maailmansodan loppuun asti.

Palvelu jatkui Itämeren laivastossa 1956 asti ja sen jälkeen Gorkissa koulutuskäytössä. Vuonna 1979 alus tuotiin Tallinnaan ja vuonna 1985 se avattiin yleisölle Piritan satamassa Eesti Merenkulkumuseossa.

Topi ja Matti Suur Töllin komentosillalla

Lembit osallistui kesällä 1939 yhdessä suomalaisten sukellusveneiden kanssa harjoitukseen Lappohjassa.

Ulkona satamassa oli toinen mielenkiintoinen kohde, jäänmurtaja "SUUR TÖLL". Alus rakennettiin Vulkan-telakalla Stettinissä Tallinnan satamaa varten ja laskettiin vesille joulukuussa 1913. Alus sai silloin nimen "Tsar Mihail Fedorovits". Venäläiset valtasivat aluksen lokakuussa 1917 ja antoi sille uuden nimen "Volynets".

Huhtikuussa 1918 jäänmurtaja lähetettiin Helsinkiin avustamaan Helsingistä evakuoitavia venäläisiä sotilaita ja jäsen meren halki Pietariin.

Jäänmurtaja SUUR TÖLL oli itsenäisyystaisteluissa joutunut suomalaisten haltuun ja liitetty Suomen jäänmurtajalaivastoon, missä se palveli vuoteen 1922. Tarton rauhan ehtojen mukaan palautettiin Eestiin, nyt "Väinämöinen" nimisenä.

Saavuttuaan Tallinnaan se sai taas uuden nimen, SUUR TÖLL. Vuonna 1940 se joutui taas venäläisille ja siitä tuli jälleen "Volynets".

Alus kävi Raumalla telakoitavana 1951-1952 ja muutettiin hiililämmitteisestä öljylämmitteiseksi. "Volynets" toimi

Leningradin jäänmurtajana vuoteen 1987, jolloin se aiottiin muuttaa uivaksi polttoainesäiliöksi. Virolaisten saatua tietää suunnitelmasta, Viro hankki aluksen Viron Merimuseoon 1988.

Vuonna 1994 Suur Töll kävi Kotkan Meripäivillä

Kun museokierros oli tehty, oli jo tullut hieman nälkä. Seuraava toimenpide oli siis sen poistaminen. Taas oli pienet neuvonpidot siitä mennäänkö sinne vai tuonne ja päätös oli että otamme taksin. Taksi löytyikin museohallin kulman takaa ja ei kun matkaan.

Taksikuljettajan suosituksesta päädyimme ravintola ARGENTINAan ja mikäs siinä. Ruoka oli hyvää ja niin olivat juomatkin. Ravintolasta lähdimme sitten patikoimaan kohti satamaa.

Terminaaliin tulimme sen verran ajoissa että ehdimme vielä istua sen edessä lämpöisessä auringonpaisteessa. Laivamatka meni kuin tullessa, juttuja kertoessa. Tämä mukava reissu päättyi sitten täpötäydessä ysin sporassa.

Mukava oli, kiitos matkaseuralle. **ChM**

SISSIMME MAAILMALLA - KOKEMUKSIA AOC-KURSSILTA

Esikunta oli hyvin kansainvälinen, kuvassa suomalainen, virolainen, tanskalainen sekä yhdysvaltalainen upseeri.

Jo lähes vuosikymmenen suomalaisia reserviläisiä on lähetetty Kanadaan suomalaista esipuseerikurssia vastaan Army Operation Course (AOC)-kurssin viimeiseen harjoitukseen. Itse osallistuin heinäkuussa AOC 46-kurssin harjoitukseen Kingstonissa, Ontarion provinssissa.

Kyseessä on kurssi jonka kanadalaiset aktiivi- ja reserviupseerit käyvät pääsääntöisesti ennen majuriksi ylentämistä ja se valmistaa heidät toimimaan esikuntaupseerin tehtävissä pataljoonan/taisteluosaston sekä prikaatin tasoilla.

Harjoitus kesti 2vk ja sitä edelsi 3pv orientaatiojakso ulkomaisille osallistujille. Vaativuus oli nousujohteista, alkuvaiheessa toteutettiin suunnittelu- ja harjoituksen edetessä mu-

kaan tuli myös tilannekuvan seuranta sekä käynnissä olevan tehtävän johtaminen.

Harjoituksessa toimittiin prikaatin esikunnan eri tehtävissä. Esikunnan rakenne vastasi karkeasti suomessakin käytössä olevaa mallia eri keskuksineen. Pieniä eroja oli, esim "operaatiokeskus" oli laajempi "current operations"-keskus ja tiedustelukeskusta ei erotettu omaksi keskuksikseen.

Alajohtoportaita pelasi evp-upseereista koostuva peliosasto. Peliosaston kokemus oli tärkeä lisä harjoitukseen, jokainen alajohtoportaan pelaaja oli vähintään everstilutnantti sotilasarvoltaan ja oli komentanut vastaavaa pataljoonaa virkaurallaan.

Sain toimia erilaisissa erittäin haasta-

Sotapelipöydän ääressä käytettiin valtavasti aikaa. Kuva: Canadian Army

vissa tehtävissä, mm. prikaatin tykistöpäällikkönä, henkilöstö- ja huoltoalan operaatioupseerina, tiedusteluupseerina sekä harjoituksen loppuhuipennuksessa prikaatin ilmailupäällikkönä.

Kanadassa reserviläisen ja ammattisotilaan ero on pienempi kuin Suomessa, suurin osa reserviläisistä palvelee reserviuransa aikana joitakin vuosia määräaikaisissa sotilasviroissa, tuoden siviilioisaamistaan sotilasorganisaatioon ja toisinpäin.

Reserviläiset myös harjoittelevat viikottain ja kuukausittain. Ottaen huomioon reserviläisten suuremman harjoittelumäärän ja sen että suurimmalla osalla on kokemusta myös virkistyöstä sotilastehtävissä sanoisin kuitenkin että mitään merkittävää eroa ei suomalaisiin reserviläisiin ole osaa-

mistasossa tai motivaatiossa.

Paikallis- ja alueellisten joukkojen taistelusta eniten kokemusta kotimaisissa harjoituksissa keränneelle oli mahtava kokemus päästä mukaan suunnittelemaan ja johtamaan mekanisoidun yhtymän operaatioita.

Prikaatin moottorimarssin tai vesistönylityksen suunnittelu olivat mielenkiintoisia mutta varsinaisen hyökkäyksen käynnistyttyä Leopard 2-vauunun jylyn kykeni lähes kuulemaan kun seurasi prikaatin mekanisoidujen ja panssaripataljoonien hyökkäystä perustilannekuvassa.

Iso oppimiskokemus itselleni oli myös sotapelin "wargame" hyödyntäminen suunnittelussa ja valmistelussa, tähän panostettiin runsaasti ja sotapelipöydän ääressä suunnitelmien ja tilan-

Harjoituksessa kurssilaiset toimivat kaikissa esikunnan tehtävissä, tässä prikaatin komentaja ja ilmailupäällikkö, taustalla kouluttaja. Kuva: Canadian Army

teenarvion läpikäynti oli lähes päivittäistä.

Jokainen käsketty tehtävä käytiin vähintäänkin kolme kertaa sotapelikartan avulla läpi – ensin toimintavaihtojen vertailussa, sitten valittu toimintavaihtoehto testattiin vielä kerran yksityiskohtaisemman sotapelin kautta ja lopuksi käytiin vielä "rock drill/combined arms rehearsal" eli yhteiskäskytilaisuudessa alajohtoportaat pelasivat omat tehtävänsä läpi vielä kerran ennen toimeenpanoa.

"Harjoitus auttoi valtavasti kehittämään omaa osaamistaan esikuntaupseerina, samojen suunnitteluja johtamisprosessien toistaminen yhä uudelleen eri tehtävien näkökulmista yli 12 tuntia joka päivä 2vk ajan. Vaikka omaankin pitkän ko-

kemuksen esikuntatyöskentelystä niin joka päivä piti ponnistella jotta kykeni toimimaan tuottavana osana esikuntaa tehtävien jatkuvasti vaihtuessa ja tilanteen kehittyessä.

Tälläisiä mahdollisuuksia kansainvälisiin harjoituksiin tulee varmasti jatkossakin ja toivottavasti enemmänkin, vaikka vaadittu panostus on merkittävä niin suosittelen kokemusta kaikille!"

Antti Lilleberg
majuri res.

BSSC 2023

JUHANNUS TANSKASSA

Tänä vuonna kaksi Sissiä vietti keskikesän juhlaa Tanskassa hieman erilaisissa merkeissä. Grillin käryjen sijaan nautittiin ruudin tuoksusta aurinkoisen Atlantin rannalla Baltic Sea Shooting Competition 2023 -kilpailussa.

BSSC on pohjoismaiden kodinturvajoukkojen – reserviläisten välinen ampumakilpailu, jonka perimmäinen tarkoitus on kuitenkin ennemmin pitää yllä ystävyys- ja yhteistyösuhteita eri maiden järjestöjen välillä. Itse kilpailu ei ole niin totinen, vaikka joukkueet yrittävätkin parhaansa ja ampuvat kilpailun voitosta. Käytettävä kalusto on perinteisesti ollut kulloinkin järjestävän maan tarjoamaa ja kaikki kilpailijat ampuvat samoilla aseilla, minimoiden kaluston antamat edut ja toisaalta osallistujat pääsevät samalla tutustumaan erilaisiin ja mielenkiintoisiin aseisiin, joita eivät kotimaassaan välttämättä pääse käyttämään.

Helsingin Reserviläispiirin joukkueessa matkaan lähetettiin jo aiemmasta kilpailusta tuttu porukka: Aho ja Kaskinen Sisseistä, mukanaan Kettunen ja Lahdenmäki Vantaan Reserviläisistä. Viimevuoden 3. sija jäi hieman kaihertamaan, joten nyt tavoitteena oli lähteä kirkastamaan

mitalia ja hakemaan kiertopalkinto takaisin Helsinkiin.

Perjantai illalla ohjelma alkoi illallisella ja aloituspuheilla, jonka jälkeen saatiin briiffaukset huomisen rasteista ja päästiin käpistelemään käytettäviä aseita. Kalustona tulisi olemaan parit versiot M4 ja M16 kivääreistä, G3 ja meille uusi tuttavuus (myös vahvasti omistamishaluja herättävä) M60e6 -konekivääri. Ampumasuoritteita tulisi yhteensä 10 ja laukauksia vähintään 320; mukava juhannuspäivä siis tiedossa.

Rastit olivat mukavan vaihtelevia toisten painottaessa tarkkuutta, yhden tuliylivoimaa (kk) ja mahtui mukaan kissanpolkukin. Negatiivisina huomioina rasteista on mainittava varsin vaihteleva pisteytys ja suomalaisittain erilainen varmistussääntö. Lähes kaikilla rasteilla edellytettiin aseiden varmistamista aina, kun tähtäinkuvaa ei ollut. Tästä napsimmekin useammat rangaistukset mm. lipaanvaihdossa, kaik-

kien ollessa tottuneita sormivarmistukseen. Tuomarit tästä naureskeltivatkin, että jotenkin se pitää varmistaa, etteivät Suomalaiset voita.

Iltapäivällä viimeisen rastin jälkeen alkoi kaikilta olla mehut jo hyvin pitkälti hikoiltu pois ja olo oli jopa hieman helpottunut viimeisen rastin päätyttyä, vaikka ampuminen kaikkien mieleen onkin. Meidän osaltamme kilpailu päättyi konekivääri-rastille, jossa kaadettiin jastereita 50- 380 m etäisyyksille.

Viimeisen ampujan jälkeen järjestäjät ilmoittivat, että paukkuja olisi aika paljon edelleen jäljellä; Kiinnostaisiko Suomalaisia hävittää ylimääräinen vyö -mieheen? Tähän (useamman satsasen arvoiseen) kädenojennukseen tartuttiin hanakasti, eikä porukan mairea hymy hyytynyt hetkeen, vaik-

ka saimmekin samalla nakin ampu-
mapaikan siivoamisesta.

Hylsyjä ja patruunalinkkejä ämpärikaupalla kerättyämme oli viimein aika siirtyä takaisin majoitusalueelle. Nopea varusteiden vaihto huoneilla ja suunta kohti läheistä uimarantaa, vilvoittelemaan ennen illan juhlatilaisuutta. Puhtaassa rantavedessä kelleskelu tuli todella tarpeeseen ja vajaan tunnin rentoutumisen jälkeen olimme jälleen virtaa täynnä.

Kokonaisuutena olimme tyytyväisiä joukkueemme suoritukseen. Meille tuli muutamia, hieman tyhmiä virheitä jollekin rasteista, mutta tokihan aina on parannettavaa jätettävä.

Meidän kannaltamme valitettavasti olivat toiset joukkueet selkeästi nostaneet tasoaan takavuosista ja hieman epäselvän pisteenlaskutavan myötä jäimme jälleen 3. sijalle.

Kuten sanottu, paremmilleen häviämistä ei tarvitse häpeillä, mutta toki-

han ensi vuonna Suomen joukkueella on nyt entistä kovemmat paineet voittaa.

A-J Kaskinen

KAUNIINA LAUANTAIAAMUNA

12EL023

Kesäisen kauniina lauantai-aamuna 12.8. kerääntyi Lopen ampumaurheilukeskukseen joukko tuoreita ja kokeneempia sissejä harjoittelemaan Antti-Jussi Kaskisen johdolla reserviläisen tärkeintä taitoa eli ammuntaa.

Osallistujat oli porrastettu kolmeen eritasoiseen ryhmään, joista ensimmäinen kertasi perusasioita, kuten eri ampuma-asennot. Kevyttä toiminnallisuuttakin oli A-J onnistunut ohjelmaan rakentamaan, eli päästiin esimerkiksi treenaamaan liikkeestä ampumista.

Päivän toinen ryhmä saapui klo 11 jälkeen. Ohjelmaan oli rakennettu enemmän toiminnallisia elementtejä kokeneempia ampujia ajatellen. Oletuksena oli että osallistujilla oli hallus-

sa turvallinen aseenkäsittely ja jonkin verran kokemusta ammunnoista. Vetäjänä toimi A-J.

Kahdella ensimmäisellä vuorolla Sissien lainakalusto oli kovassa käytössä. AR-15 oli monelle aloittelevalle ampujalle uusi soittopeli. Punapistetähtiä kiiteltiin.

Kello 14:45 alkoi sitten päivän viimeinen vuoro jolla sovellettiin aiemmin opittua erilaisilla SRA-rasteilla. Tälle vuorolle ei ollut asiaa ilman SRA-korttia ja kokemusta toiminnallisesta amunnasta.

Rasteilla treenattiin SRA-tyyppisiä rasteja, nopeita tulenavauksia ja pistooli ammuntaa 25+ m matkoilla. Ne olivat osallistujien mielestä mielenkiintoisia.

VIIMEINEN VIIKKO KOIVISTOLLA

LAUANTAISTA 17.6 PERJANTAIHIN 23.6.1944

Sissisanomissa on viime vuosina ollut tiivistelmiä eri rintamatapahtumista, mitkä eivät välttämättä ole olleet laajemmin tunnettuja. Aikaisemmin on käsitelty Suursaaren ja Hangon rintamien tapahtumia. Tässä numerossa alla kerrotaan Viipurinlahdella olevan Teikarin saaren tapahtumista kesäkuussa 1944.

Oli lämmin lauantai-illansuu kesäkuun 17 päivänä armon vuonna 1944, kun hajanainen yksikköme saapui Humaljoen kylän reunaan. Kananpesistä juotiin munia raakana. Toiset tekivät taikinan ja lämmittivät uuninkin paistaakseen, mutta paistamatta jäivät. Olivatpa eräät ehtineet teurastaa vapaana juoksevan porsaankin, kun komento poteroihin illansuussa tuli.

Klo 23.00 tuli ensimmäinen vihollisen panssarivaunu Humaljoen sillalle, mutta partio räjäytti sillan samalla hetkellä ja vaunusta tuli selvää samanaikaisesti sillan kanssa. Poteromme olivat tutun talon rakennusten seinustalla puutarhassa ja kuorma-autot odottivat mäen takana viedäkseen meidät irrottautumisen jälkeen Koiviston satamaan saariin kuljetusta varten.

Sinä iltana tapahtui paljon, paljon selaista, että siitä yksistään saisi jutun juurta pitempäänkin kertomukseen. Mutta aika, yli 30 vuotta ei ole vielä riittävän pitkä tapahtumien kertomiselle. Väärinkäsitykset ja väärät komennot aiheuttivat sen, että ryntäsimme kuopista ja yli mäen ja autoihin suunniteltua aikaisemmin.

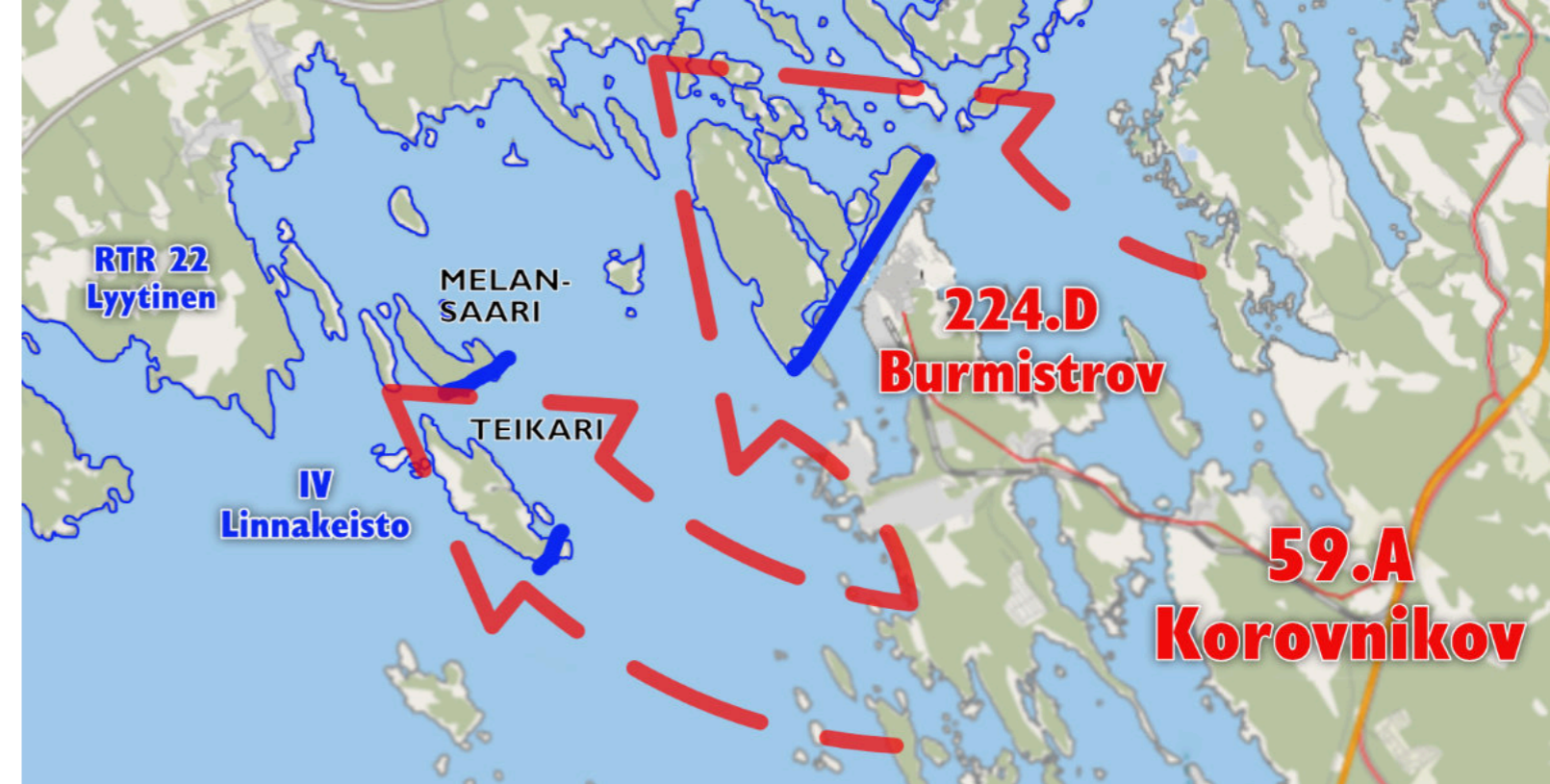
Koiviston satamassa sunnuntaiamu-
na oli vielä pieni varmistus suojaamassa viimeisten ylikuljetusta. Lähtömme satamasta tapahtui klo 4 maissa. Oli melko surkea olo pienessä kuljetusaluksessa, mutta matka meni hyvin. Vihollinen oli vasta aamulla havainnut

tapahtuneet ylikuljetukset ja matka läpi pitkän Piisaaren ei ollutkaan mitään herkkua. Siksi kova oli vihollisen jatkuva ilmatoiminta. Maataistelukooneet pommittivat jokaista kohdetta, missä vain vähänkin liikettä näkivät. Maanantain ja tiistain välisenä yönä saavuimme Alvatin merivartioasemalle, jossa saimme levätä, mitä nyt vartiovuorot vetivät kiinni.

Tiistai-iltana 20.6. myöhäisuutisista kuulimme, että Viipuri oli jouduttu luovuttamaan viholliselle ja me poikaparat olimme vielä Koivistolla. Ei ollut oikein mieltä ylentävää lähteä sinä yönä klo 24.00 vartioon sumuiselle rannalle. Muistan sen kaksituntisen aina. Koko aikana en jalkaani liikauttanut, vaan seisoin paikallani hiiren hiljaa ja ainoastaan kuuntelin. Olimme koululla yötä tämä yön.

Aamulla noin kolmen maissa saimme kolkon herätyksen. Vihollinen ajaa suurella maihinnousulaivastolla laituriiin ja useaan paikkaan rantaan. Tilanne oli pst-tykin kohdalla toivon. Ilman komentoa lukko irti ja heitin sen koulun kaivoon.

Teko oli harkitsematon, koska saman päivän illansuussa jouduin se sieltä kaivosta takaisin onkimaan. Se on kyllä jo toinen juttu, sillä välillä kävimme pitkällä metsämarssilla lähellä Piisaaren toista päätä. Piti istua kaivon ämpäriin ja pojat laskivat minut kaivoon, josta kopeloimalla löytyi lukko.

Neuvostoliiton hyökkäys Teikariin ja Melansaareen. Kartta Nikolai Ylirotu

Kesäkuinen lauantai-ilta Humaljoella. Tulimme kylään illansuussa. Kaikki tuntui niin rauhalliselta itse kylässä. Jatkuva tykkitulo takana oli tasaista musiikkia. Kylän reunassa poikkesimme ensimmäisen taloon sisälle. Kahvikupit oli pöydällä. Vaikutelma täysin normaali. Aasukat kai sossain ulkohommissa. Koetimme kahvipannua hellalla. Ei ollut enää lämmin. Kiire oli ollut lähtö. Kanat kuljuskeli piholla vapaasti, samoin porsaat juoksentelivat puutarhoissa. Kylän länsireunan talossa tien varrella oli suuri taikina nousemassa. Kaverit pistivät uuniin tulen sanoen, että paistetaan kunnon pullat. Aikeeksi se kuitenkin jäi.

Vaikka oli lauantai-ilta, ei yhdestäkään saunasta noussut savukiehkuroita lämmittämisen merkiksi. Illassa oli jotain outoa. Ainoastaan aurinko laski mäenharjanteen taakse, kuten se oli laskenut aina ennenkin. Jo päivällä minulle oli sattunut mielenjäänyt tapaus edellisen kylän rantaviivalla. Männikölä kannon päässä istui tuttu luutnantti. Yritin mennä vähän lähemmäksi jututtamaan sekavan tilanteen johdosta. En ehtinyt lausua sanaakaan, kun kuului kova karjaisu: "Sotamies, miksi Teillä ei ole rykmentin tunnusta?" Vilkaisin hi-

haani ja kas, keltainen nauha oli poissa. On kai tarttunut männyn oksaan tuolla ryteikössä juostessa. Kun kummempaa herroittelua ei nauhansa repineeltä solttupojalta tullut, kuului möreä kysymys kannon nokasta: "Onko kotiväen turvaan pääsystä jotain kuultu?"

Humaljoen kylän länsirinteen talojen piholle ja puutarhoihin kaivoimme poteromme, sillä käsky oli käynyt, että tässä pysymme aamutunneille asti. Vaikka kolmekymmentä vuotta on pitkä aika, niin ei se kuitenkaan ole tarpeeksi pitkä, että sen illan tapahtumista voisi kertoa tarkemmin. Sen yön tapahtumien päällä lepää "sumuverho"? Kello oli jo kymmenen lyönyt. Sumuverho laskeutui joen notkon ylle. Vihollisen ensimmäinen panssarivaunu ajoi Humaljoen sillalle klo 23.00. Samalla lensi silta kappaleiksi ja vaunu sillan mukana. Partion asettama panos osui naulan kantaan.

Oli hautovan lämmin juhannuksena-
lusviikko, kun marssimme Piisaarta pitkin sen eteläkärkeä kohden. Kaikki vähänkin tarpeeton oli käsketty heittää pois. Minultakin lensi ryteikköön erittäin upea sotasaaliskarttalaukku sisällyksineen ja kaikkine muistiinpanoi-

neen.

Aurinko porotti täydeltä terältä. Jalkoja särki, kun olivat vereslihalla kovien saappaitten aiheuttamista hankautumisista. Suurempia ajattelematta heitin myös saappaat metsään ajatellen, ettei noitakaan tuossa enää tarvita hankaamassa, koska kaikki oli jo turhaa. Eihän tältä saarelta kuitenkaan koskaan pois päästä. Teko oli erittäin harkitsematon, sillä marssi metsässä paljain jaloin oli vasta kärsimys.

Ennen eteläkärkeä saimme pysähtymiskäskyn sekä määräyksen ottaa entiset asemat takaisin. Paluumatkalla kohti järvikannasta ohitimme tuttuja maisemia ja tämä poika etsimään saappaitansa ja löytyiväthän ne. Pienet hankautumat eivät enää tuntuneet. Siksi mukavalta olo taas tuntui.

Hupaisa episodi sattui Keskisaaren koulun pihalla. Muuten samalla paikalla, jossa aamuvarhaisella naapurin maihinnousu tapahtui. Koulun kellariin oli aamulla mennyt yksi naapuriyksikön kaveri piiloon eikä ollut uskaltanut tulla ulos. Eivät naapurit olleet ehtineet kaikkia paikkoja tutkiakaan. Omat joukot olivat tarkempia.

Koko juoksu etenemistämme helpotti Vilaniemen patterin tehokas tykistötuoli, joskin väliin tuli juostessa mieliin, ettei tulenjohto aina tiennyt meidän etenemisvauhtiamme. Saaren eteläosassa tuli piukat paikat, mutta nyt tuli kapteeni Näräkän komppania avuksi ja kun raskas patteri ampui tulipeitettä, niin koko saari oli suomalaisten hallussa.

Sain Hoikkalalta vapaapäivän kehotuksella auttaa haavoittuneiden siirrossa veneisiin. Vaikka saaren takaisinvaltauksessa vankeja ei otettukaan, ilmaantui niitä pusikoista ainakin 70, joista suurin osa pantiin kaivamaan hautoja. Toiset vangit keräsivät kuolleet kipattaviin lantakärreihin, joista ne

oli kätevä kipata hautoihin. Samoilla kärreillä kyllä kuljetettiin omatkin kuolleet saaren pohjoisosaan moottoriveineisiin.

2.7.1944 oli Teikarissa rauhallinen päivä. Vihollisen laivasto suoritti tykistöllään vaan tavanomaista ammuntaa. Ei suorittanut ainakaan maihinnousuyritystä. 3.7.1944 aamupäivällä Hoikkalan 16 TK siirrettiin Melansaareen, johon 4.7.1944 vihollinen hyökkäsi n. yhdeksän maissa eli samanaikaisesti kun se teki toisen maihinnousun myös Teikariin.

Mitkä olivat Hoikkalan komppanian tappiot 1.7. Teikarissa, on hiukan epäselvä, mutta Melansaareen mennessä meitä oli enää 40 miestä. Oliko verinen kujanjuoksu ottanut 23 tai 16 miestä, en tiedä. Pääasiassa kaverit kuitenkin vain haavoittuivat. Kysymystä herättää eniten se, kun Koiviston historia kertoo, että 5.7. Teikarissa kuoli tai katosi (molemmat on ihan sama asia) 23 koivistolais-sotilasta. Selitys on se, että klo 11.00 jälkeen uimaan lähteneet kuolivat meressä lentokoneitten kovaan pommittukseen.

Vielä vähän 1.7. kaatuneista. Näräkän komppania ehti olla saaren eteläpään kahinoissa vajaan tunnin, kun nuori koivistolainen 18-vuotias Seppisen Pentti sai kuolettavan osuman. Myös koivistolaisen kauppiaan poika Reijo Toivonen haavoittui erittäin pahoin ja kuoli kenttäsaairaalaan ehtineenä seuraavana päivänä. Reijo oli juuri neljä päivää aikaisemmin täyttänyt vasta 18 vuotta.

Pieni kuvaus koivistolaisesta pelottomasta luutnantti Toimi Aatos Hoikkalasta, jonka tytär muuten oli hetken aikaa Koiviston Viestin päätoimittajana. Hoikkala sanoi aina joukoille ensi tervehdyksenään: "Olen nimeni mukainen mies ja tapani tulette kyllä tuntemaan. Toimin aina ensin ja aattelen vasta sitte jälkeenpäin". Sillä periaat-

teella sodassa kyllä pärjää ja Hoikkalan neuvokkuudella ja ripeillä toiminnoilla minäkin olen elossa.

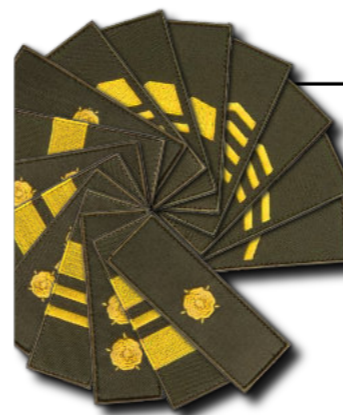
Hoikkala oli ihmisenä erinomaisen ymmärtäväinen, huumorin hyväksyvä ihminen, jopa kovin ronskinkin huumorin. Minulla sattui Hoikkalan kanssa hyvinkin monta erikoista tapahtumaa niin Tuppuran koulutuskeskuksessa kuin Saarenpään linnakkeella 10-tuumalla.

Ja kaiken huippu Sitten Piisaassa keskellä taistelun melskettä, joista toi-

set upseerit olisivat ehkä arestin järjestäneet, mutta Hoikkala palkitsi mitaileilla. En tiedä, teinkö minä sodassa mitään erikoista vai olinko minä vain joukon jatkona. En tiedä kyllä ketään toistakaan 19-vuotiaista häiskää, joka 10 päivän sisällä on saanut Vapaudenristin ritarikunnan molemmat Vapaudenmitalit - II Ik Vapaudenmitalin Piisaaren tempauksella ja I Ik Vapaudenmitalin Teikarin juoksusta.

Tämmöinen on minun tarinani Teikarin I vastahyökkäyksestä 1.7.1944.

Erkki Peltonen, Paimio

YLENNETYT & PALKITUT

4.6.2023

Stadin Sissit onnittelee 4.6. ylennettyjä reserviläisiä.

Aholainen, Heikki Juhani

Haimelin, Tomi Antero

Heikkonen, Matti Tapani

Karejoki, Mikael Ensio

Kiiskinen, Henrik Antero

Kortelainen, Janne Tapani

Koskinen-Holmström, Petri Tuomas

Kraft, Tomi Tuomas Tapio

Kuitula, Mikko Ilmari

Kuorikoski, Joonatan Harri Matias

Kupiainen, Mikko Pekka Albert

Laakso, Sam Karel Andreas

Läärä, Marko Juhani

Liesimaa, Timo Juhana Sebastian

Lilleberg, Antti Juhani

Marttila, Heikki Lauri Iisakki

Metsola, Antti Samuli

Nykänen, Niko Teemu

Pakkanen, Ville Oskari

Sjöblom, Jaana Johanna

Taiponen, Ilmari Matti Samuli

Tervola, Timo Antero

Tukiainen, Anssi Henrik Antero

Virtanen, Aki Pekka

Vorobjeff, Andrei Johannes

Helsinki

Helsinki

Kauniainen

Helsinki

Helsinki

Karkkila

Helsinki

Helsinki

Helsinki

Porvoo

Helsinki

Helsinki

Helsinki

Vantaa

Helsinki

Helsinki

Helsinki

Espoo

Helsinki

Vantaa

Espoo

Helsinki

Espoo

Nurmijärvi

Helsinki

Luutnantti

Majuri

Yliluutnantti

Luutnantti

Luutnantti

Sotilasmestari

Korpraali

Ylikersantti

Yliluutnantti

Kapteeni

Luutnantti

Kersantti

Kersantti

Vääpeli

Majuri

Yliluutnantti

Luutnantti

Ylikersantti

Korpraali

Ylikersantti

Kapteeni

Yliluutnantti

Kersantti

Ylivääpeli

Vääpeli

JOULUAATON KUNNIAVARTIO 2023

SISSIT ASETTAA

**PERINTEISEN JOULUAATON KUNNIAVARTION
HIETANIEMEEEN SANKARIRISTILLE JA MARSKIN PAADELLE
KLO 16:45-17:10 VÄLILLÄ.**

**HRUP EI VIELÄ OLE ANTANUT ASIASTA KÄSKYÄ TAI TARKKAA
AIKATAULUA, MUTTA OTAMME VASTAAN ALUSTAVIA
ILMOITTAUTUMISIA NOPEAT SYÖVÄT HITAAAT -
PERIAATTEELLA OSOITTEESSA**

TOMMI.SAIKKONEN@GMAIL.COM / 050 5544 736

**AIKATAULU VIESTITÄÄN HETI SEN VARMISTUTTUA.
KUTEN MUISTAMME VIIME VUOSILTA, OSALLA YHDISTYKSISTÄ
ON OLLUT HAASTEITA RESURSOINNIN KANSSA.**

